

Мария Илиева

Във цикъл затвореност

В безкрайните водовъртежи
мислите ми
уморени птици
изтичат в сивотата на зениците
свити от презрение...
Подобно котка,
гладна в сутрин
пред празната паничка.
В ръждивия канал на времето
изтича течността на мислите
зеленясала,
разяждаща
и кисела.
Истини.
Кому са нужни всички тези истини.
Край рухналите сгради на годините
паважът е покрит със лишеи
по които ситнят като призраци,
душите ялови родени.
Една след друга
падат
клоните
стари вестници
и капки на вини.
Дъжд.
Мъгли.
Сухи тръни – мокри
рано сутрин.
Сърцето тупка
бързо
треморно
и лудо...
Туп,
луп...
Туп,
луп...
Със тъмен ритъм бие
ударът – Живот!
Сърцето ми умира във мълчание.
Мълчание на многото очи,
мълчанието сутрин на сергиите

със подредени –
моите мечти.
Денят провлачва стъпките ми бити,
напукани пети...
Сълзи,
кърви,
ранената ми същност.
в ливадите на моята тинтява
запазила на жеравите песните
сбогуване
изтръгнато във есен,
със жълтото поле.
На морните косачи смеховете
студените им стомни със водата
родила заедно с потта им,
плодовете на житата,
където песенно шурците
не радват цъфналите детелини.
И виждам, че Жената с косата
при мене идва,
аз я викам...
Жената ми е много близка.
Над сивите и строги сгради
небето се търкаля като питка
и слънцето рисува безпощадно
затворения кръг на моите мисли.
Кръгът,
е очертал чертите
на моята безполезност.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10068>]